

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 5/10/2018

Adam Bodnar

KMP.574.8.2015.KK

**Pan
Łukasz Szumowski
Minister Zdrowia**

ul. Miodowa 15
00-952 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze,

serdecznie dziękuję za ostatnią odpowiedź z dnia 22 maja 2018 r. (IK: 1265525.DL(2)) stanowiącą część korespondencji prowadzonej z Panem Ministrem w sprawie stosowania monitoringu wizyjnego w szpitalach psychiatrycznych (znak: KMP.574.8.2015, KMP.571.1.2017).

W swojej odpowiedzi wskazał Pan Minister, że wykorzystywanie monitoringu wizyjnego w miejscach udzielania świadczeń zdrowotnych, np. w celu zapewnienia bezpieczeństwa pacjentom oraz personelowi medycznemu, czy zagwarantowania porządku oraz ochrony osób i mienia, jest niezgodne z prawem jako naruszające prawa obywatelskie i prawa pacjenta. W odniesieniu do monitoringu innych pomieszczeń niezwiązanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych (np. korytarzy), uznał Pan Minister, że może być on stosowany na zasadach ogólnych, zastrzegając jednocześnie, że prawna regulacja tego zagadnienia wykracza poza Pańskie kompetencje.

Niniejszym pismem ponownie zwracam się z prośbą, aby Pan Minister w ramach posiadanej inicjatywy ustawodawczej przedłożył projekt przepisów regulujących stosowanie monitoringu wizyjnego w szpitalach.

Pragnę jednocześnie dodać, że zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, regulacja taka, jako zawierająca ograniczenia w zakresie praw i wolności obywatelskich, powinna mieć rangę ustawy.

Raz jeszcze chciałbym podkreślić, iż kwestia monitorowania osób za pomocą urządzeń telewizji przemysłowej ma fundamentalne znaczenie z punktu widzenia praw człowieka. Ingerencja w prawo do prywatności czyniona za pomocą urządzeń do monitoringu wizyjnego, która nie ma oparcia w przepisach rangi ustawowej stanowi naruszenie art. 47 Konstytucji RP, zgodnie z którym

Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego (...). Zdając sobie jednakże sprawę z konieczności zastosowania ograniczeń tego prawa, powodowanej względami bezpieczeństwa pacjentów i personelu szpitali, należy doprowadzić do przyjęcia odpowiednich regulacji prawnych, które zostałyby zawarte w ustawie. Spełnienie tych konstytucyjnych wymogów spowoduje, że przepis ustawy zasadniczej nie będzie naruszany.

Korzystając z okazji, będę również wdzięczny za odniesienie się przez Pana Ministra do kwestii konwojowania pacjentów przebywających w ramach środka zabezpieczającego w szpitalach i oddziałach psychiatrycznych poza teren tych placówek (znak: KMP.571.23.2014 oraz KMP.571.1.2017). W odpowiedzi z dnia 20 kwietnia 2017 r. (ZPP.073.17.2017), którą otrzymałem na moje wystąpienia w tej sprawie, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia poprzestaje na wskazaniu regulacji obowiązującej jedynie w odniesieniu do sprawców czynów zabronionych pozostających w detencji. W mojej ocenie niezbędne jest określenie warunków i zasad konwojowania wszystkich pacjentów przebywających w placówkach psychiatrycznych, a nie tylko osób, wobec których wykonywany jest środek zabezpieczający. Ponadto obowiązujące przepisy nie określają podmiotu odpowiedzialnego za realizację konwoju, środka transportu, którym przewożony jest pacjent oraz zasad postępowania konwojentów w sytuacjach kryzysowych (agresja pacjenta, próba ucieczki).

W związku z powyższym, nie mogąc uznać opisanej kwestii za wyjaśnioną, zwracam się także o ustosunkowanie się przez Pana Ministra do przedstawionego problemu.

Z wyrazami szacunku

(podpis na oryginale)